

maya başladıktan sonraki ilk yıl boyunca yazabildiği bölüm sayısı yalnızca bir (1) idi.

Chappell'i ritmik bir yaklaşım benimsemeye iten şey, işte bu bir yıllık "duraklama devri" oldu. Böylece her sabah saat beş buçukta uyanıp tezin başına geçmeye karar verdi. Yedi buçuğa kadar aralıksız iki saat çalıştıktan sonra kahvaltısını yapıp işe giden Chappell, teziyle ilgili günlük sorumluluğunu yerine getirmiş oluyordu. İlk günler kaydettiği ilerlemeden memnun kalınca, sabah saatlerini daha iyi değerlendirmek üzere uyanma vaktini bir saat erkene çekti.

Chappell'la bu kitap için yaptığım mülakatta, ritmik yaklaşımın ona sağladığı faydalardan uzun uzun bahsetti. Her şeyden önemlisi, bu yaklaşım sayesinde hem muazzam bir üretkenliğe kavuşmuş hem de suçluluk duygusundan kurtulmuş. Dahası, artık her gün düzenli olarak dört-beş sayfa yazabildiğini ve tezinden bir bölümün taslak metnini iki ila üç hafta içinde tamamlayabildiğini belirtti ki bu, dokuzdan beşe mesaide olan biri için olağanüstü bir sürat.

Ritmik yaklaşım ile çift modlu yaklaşım arasında bariz bir takım farklar var. Çift modlu yaklaşımda odaklanma güne yayılır ve bu açıdan hayli yoğun bir çalışma süreci vardır. Ritmik yaklaşım ise çalışma temposu bakımından bu denli yoğun olmamakla birlikte insan doğasıyla uyumluluğu sebebiyle daha avantajlıdır. Çünkü sıkı günlük rutinler sayesinde öyle veya böyle mutlaka ilerleme kaydedilir ve bu da pürdikkat çalışma dinamiğini diri tutar. Dolayısıyla ritmik yaklaşımı benimseyen bir kimsenin pürdikkat çalışmaya bir yıl içinde ayırdığı toplam zaman çift modlu çalışanlara nazaran daha fazla olur.

Bu iki yaklaşım arasındaki nihai tercihinizi belirleyecek faktör planlama konusundaki özkontrol düzeyiniz de olabilir. Freud'un tilmizleriyle entelektüel kavgaya tutuşan Carl Jung'un yerinde olsaydınız, derinleşmeye belli bir zaman ayırmak zorunda olduğunuzu muhtemelen siz de fark ederdiniz. Fakat, üzerinizde ciddi bir baskı hissetmeksizin doktora tezi yazıyorsanız eğer, aynı

